Medgyes Lászlónénak az **"Őszidő 2007"** nyugdíjasok vers- és prózaíró pályázatára benyújtott elismerésre méltó pályamunkája

Szeretném bemutatni azt, ami foglalkoztat, amitől, nem tudok szabadulni, ami fáj, és szívemben örökké megmarad. Születünk és meghalunk! Ez az egyetlen igaz törvény, ez mindenkire vonatkozik, mindenkire, aki megszületik. És mégis amikor bekövetkezik, valamelyik szerettünk távozása, szinte elviselhetetlen a fájdalom.
55 boldog együtt megélt élet, majd a gyorsan zajló kegyetlen betegség, ami ennyi év után elválasztott bennünket. Örökre elment M. László, akinek 2006. december 26-án 1905 perckor csak szeretni tudó drága jó szíve megszűnt dobogni. Megtörtént, ami visszafordíthatatlan, ami kibírhatatlan. Csak az emlékek éltetnek, gondolataimban vele vagyok, amíg, itt élek a földön. Erről szeretnék írni, hogy kiírjam magamból a nagy és soha el nem múló fájdalmamat.

Jelige: Szép volt!

Felejthetetlen 64 év

1943. hideg januári nap, két fiatal megismerkedik egy ifjúsági klubban. Szívük beleremeg a találkozás gyönyörű percébe. Megkezdődik valami, amitől az élet szép lesz, gondtalan. Az egyik 14 és féléves, a másik l6 éves.

A háború szele már közeledett, őket is megérintette. A legszebb reményekkel teli ifjúságuk boldogságát a félelem váltotta fel. Nem ismerték még a világ kegyetlenségeit, csak egyet tudtak, jó egymás mellett lenni, egymás kezét fogni.

Mindketten boldog családban éltek, szüleik, testvéreik körében. Ez némi megnyugvást adott, gondolták, mi történhet, ha együtt vannak. Az idő rohant, az események gyorsan követték egymást. A kegyetlen háború feltartozhatatlanul jött, szedte áldozatait, a fiatal fiúknak sem kegyelmezett. Nem volt idejük ifjúnak lenni, gondtalanul élni, szeretni. Kimaradt életükből az ifjúság legszebb időszaka. Korán felnőttek lettek, előbb, mint kellett volna. A szerető szülők melletti gondtalan életüket megváltoztatta a kegyetlen világ. Egy idő után az ifjakból komoly felnőttek lettek, kirepültek a hosszú évekig, építgetett, dédelgetett, szeretettel bélelt fészekből. Az alapozás lassan ment, a népgazdasági helyzet nem adott lehetőséget a gyors fészekrakáshoz. Csak saját erejükre támaszkodhattak Az idő rohant velük, az élet ment a maga göröngyös útján. Megkezdték az önálló életet, a fészekrakást. Megindult egy új élet. Eljött a családalapítás gondolata, majd a gondolat valósággá vált. Hosszú boldog évek következtek. Dolgozni kezdtek, elismert, megbecsült munkaerőké váltak. Gyermekeik szép tanulmányi eredményeket értek el. Szerényen, egészségesen élték életük. A szeretetben nevelt gyermekeik egyszer csak felnőttek lettek, és minden megismétlődött, ami a szülőkkel történt. Kirepültek, megkezdték önálló életük.

Az első gyermekük 14 évesen ismerte meg a szerelmet, 36 éve boldog házasságban él. Két gyönyörű gyermekük és 4 unokájuk teszi boldoggá életük. Másik gyermekük is gyermekkorban, az iskolapadban ismerte meg férjét, 12 évesek voltak, amiből később házasság lett, azóta élik boldog, kiegyensúlyozott életük. 25 éves házasok. Szintén 2 gyermekük van, ők még tanulnak, az egyik most végzi a főiskolát, igen sikeres, a másik még középiskolás.

A fészekrakók egyedül maradtak a múló idők emlékeivel. Sokszor végig gondolták életüket, mit tettek jól, mit tennének most másképpen. Egy emberöltő alatt sok kedves örömteli esemény, szomorúság zajlik le. Az ő életükben is volt sok szomorúság. A világ megváltozott, ami sok ember életét tette tönkre. Az embertelen intézkedések ellen azonban nem tehettek semmit, segíteni nem tudtak a bajba jutottaknak. Van, ami mélyen megmaradt szívünkben, van, ami csak emlékként maradt. A munkásévek alatt nincs idő egyes cselekedetek, végrehajtandó feladatok átható elemzésére. Az idő múlásával, a szerzett tapasztalatok birtokában, visszaemlékezve sok mindent másképp lát az ember, van, amit másként tenne. Azonban minden emberben van egy alap, egy veleszületett indíték, vagy élete során szerzett tapasztalat, aminek segítségével jó, vagy rossz irányban megy tovább. Az alap nem változik, csak a kivitelezésnél lehet a tapasztalatokkal kiegészítve, másképp

cselekedni. Az idő múlásával talán bölcsebb, megfontoltabb lesz az ember. A jót akarni kell, tenni kell érte, még akkor is, ha amit teszünk pillanatnyilag háládatlan feladatnak, tűnik, de bízni kell, és akarni a jót, és akkor sikerülni fog, akkor álmaink nyugodtak lesznek. Végig gondolva eddig megélt életüket, megállapították, hogy életük szép, tartalmas volt. Ahol, és akinek tudtak segítettek, ami megnyugvással töltötte be lelküket. Egy idő után már nincs meg a régi lendület, csak az akarat a további élethez, a tenni akaráshoz, a gyermekek segítéséhez. Fogy az erő, egyre kevesebb a cselekvés, az aktív segítés. Az emlékek felidézése fontos feladattá válik életüknek, kitörölhetetlené válik, egyszer csak észre veszik, hogy az együtt átélt események, minden mozzanata örökké összeköti, hogy egy boldog élet emlékei dúsgazdaggá tette őket, hogy örömüket jó gyermekeikben, unokáikban és dédunokáikban találják meg. Mindezekkel együtt élve boldogok, hogy összetartoznak.

És egyszer csak eljön az idő, amikor egy emberöltőt együtt élő emberpár egyike hirtelen egyedül marad, amit érez szavakkal elmondani, nem lehet, elviselhetetlenné teszi a tovább élést. Az élet törvényét azonban tudomásul kell venni. Választani kell hogyan tovább?

Ez történt azzal a 14 és féléves kislánnyal, aki ma már 78 éves, aki 1952. május 31.-én esküdött örök hűséget párjának, akinek 2006. december 26.-án megváltozott az élete. Akinek drága párja távozása a szívében keletkezett űrt a soha el nem múló szeretet, a bánat tölti ki. Aki az utolsó pillanatig fogta a kezét, kézen fogva kísérte el és engedte át a kapun új otthonába, oda ahol majd várni fogja, mint ahogy azt életében oly sokszor elmondta. Megváltozott a hátralévő élete, ami visszafordíthatatlan, ami kibírhatatlan. Elment itt hagyta a gyermekkori szerelem szép emlékeivel, a felnőtt kor, az időskor minden átélt pillanatával, amivel tovább kell élni a földi élettől való búcsúig. Elment abból a házból ahol született, ahol oly sok szép évet élt, ahonnan utolsó útjára indult.

Elment, a férj, a barát a munkatárs, akivel együtt dolgozott sok éven át az „emberért”, az édesapa, a nagypapa és dédpapa. Aki itt maradt annak az együtt vállalt feladatokat tovább kell végeznie, most már egyedül, az „emberért”.

Budapest, 2007. május 5.
